

Written by - அண் .சிவ. குணாசனன் -

Tuesday, 17 May 2011 16:59 - Last Updated Tuesday, 17 May 2011 17:15

தமிழ் மூரசு 27.3.2011

சிறுகதைகள் , நாடகங்கள் , விமர்சனக் கட்டுரைகள் , ஆய்வுக் கட்டுரைகள் என பல வற்று துறைகளில் 30 ஆண்டுகளுக்கு மலோக தமிழலகுக்கு படபைப்புகளைத் தந்து வருபவர் எழுத்தாளர் திருமதி கமலாதேவி அரவிந்தன் . இவரது படபைப்புகள் யாவும் நபலாகக் கம் பறெவணே டுமனெனில் அதற்கு நபற்றுக் கணக் கான நபல்கள் வளெளிவரவணே டும் . தமிழில் எண்ணற்ற படபைப்புகளைத் தந்துள்ள இவரது தாய்மொழி மலயாளம் . சமபகத்தில் வலுவிழந்தோர் படும் இன்னல்களை அப்படியே அச்சுப் பிறழாமல் படம்பிடித்து கதமைந்தரர்களின் மொழியில் அவருக்கே உரிய தனித்துவம் பறெற பாணியில் வாசகர்களுக்கு விளக்கும் விதமே தனி . அவர் எழுதிய ஓவ்வொரு கதையிலும் ஓர் எழுத்தாளனின் உழபைப்பை நம்மால் காணமுடியும் . கதை எழுதி முடிக் கும் தருணத்தில் வளே வியிலிருந்து எழுந்த சுகத்தை அனுபவிப்பாராம் எழுத்தாளர் திருமதி கமலாதேவி அரவிந்தன் . அவருடைய கதைகள் பிறந்த கதையை நம்முடன் பகிர்ந்துகொள்கிறார் எழுத்தாளர் திருமதி கமலாதேவி அரவிந்தன் .

கே--தமிழிலும் மலயாளத்திலும் கதைகள் , நாடகங்கள் , கட்டுரைகள் என ஆண்டுக் கணக்கில் பல படபைப்புகளைப் படபைத்துள்ளீர்கள் . முதல் நபலை வளெளியிடுவதற்கு ஏன் இவ்வளவு சுணக்கம் ?

நபல் வளெளியிடுவது என்றால் , 150க்கு மறேபட்ட சிங்கை , மலசீயாவில் ஓலிபரப்பான எனது நாடகங்கள் , தமிழ் மூரசு , தமிழ் நசேன் , தமிழ் மலர் , வானம்பாடி , மயில் , இணயை இதழ்கள் என பல பத்திரிகைகளில் 130க்கும் மறேபட்ட கதைகள் எழுதியுள்ளனே . அவற்றயெல்லாம் நபலாக தொகுக வணே டுமனெனில் எண்ணிலடங்கா நபல்கள் வணே டும் . நபல் வளெளியிட வணே டும் என்ற எண்ணம் எனக்கு எழுந்ததில்லை . எனது மகள் களின் ஆர்வமும் தபுண்டுகோளும் எனது முதல் நபல் வளெளியீ டு காண்பதற்கு முக்கியக் காரணம் .

கே--அந்தக் கால வாசகர்களை ஈர்த்த உங்கள் எழுத்து இக்கால வாசகர்களையும் ஈர்த்துள்ளது . அதற்கு உங்கள் எழுத்தில் நீங்கள் செய்த மாற்றம் ?

Written by - அண்ணா சிவ. குணாசனன் -

Tuesday, 17 May 2011 16:59 - Last Updated Tuesday, 17 May 2011 17:15

இரண்டு தலமுறை எழுத தாளர்கள் போது எழுதிக் கொண்டு இருக்கிறேன் என்றால், என்னுடைய இலக்கியத்தடேல், என்னுள் கண்ணு கொண்டு இருக்கும் தீ ப்பொறி இன்னும் ஓயவில்லை என்றுதானே அர்த்தம்? அதற்கு வாசகர்கள் தரும் ஊக்கம் தான் மிகப்பெரிய உந்துசக்தி. கதைபடித்துவிட்டு ஒருவாரம் வரை என்னிடம் சர்ச்சை செய்யும் மிகத்தரமான ஆழமான வாசகர்கள் கட்ட எனக்குண்டு. 25 ஆண்டுகட்கு முன்பு ஜனநல வழிபார்வையில் கதை சொல்வது, உபதேசம் செய்வது, கதைபக்கி விடுவது போன்ற நடவடிக்கை எடுபட்டது. ஆனால் இன்று புத்தக சிந்தனையும் அதை அடியொற்றி, உளவியல், வாழ்க்கைச்சிக்கல், பற்றி எழுதுவதற்கும், ஓவ்வொரு மனிதனுக்கும் இரூக்கிற இன்னொரு மனிதனை, அவனே கண்டு கொண்டாற்போல் வாசகனைத் திகைக்கவகையும், கருத்தாக்கத்தோடு எழுதும் அறிவார்த்தமும் வணேடும். அதற்கு பன்னெடுங் காலமாக வாழ்க்கை கொண்டுவந்த மரபின் சிந்தனையை அடியொற்றி, எழுத வணேடிய கட்டாயத்தை வலுக்கட்டாயமாக தபக்கி எறிந்து. எல்லா இசங்களையும், கற்பிதங்களையும் முற்றாக அழித்துவிட்டு, புதிய கோணத்தில் பின்நவீனத்துவ சிந்தனையின் வாக்கிய ஜாலங்களில் கதையோட்த்தை கொண்ட போக அதிகம் உழைக்க வணேடியிருந்தது. வாழ்க்கையை அதன் அனதைது அழுகாறோடும், சொல்லவொணா அவலம் தோய்ந்த சூதிலயத்தோடும், இம்மிகபட்ட பிசகாத, கட்டொழுக கோடும் எழுதும் போது அர்ஜுனன் கண்ட விஸ்வரூப தரிசனம் போல், வாசகன் வெலவெலத்துப்போவான். சிறுகதைக்கு உத்தி, உள்ளீடு, தடாலபிசாகங்களில் வார்த்தை ஜாலம் எனும் மாயையில் என்றும் எனக்கு நம்பிக்கை இருந்ததில்லை.

கனவாய், மழையாய் உதிப்பது இலக்கியம். அந்த யாகத்திலிருந்து எழும் ஓவ்வொரு சிறுஷ்டியும் எழுதி முடிக் கும் போது, வளே வியிலிருந்து எழுந்த அனுபவம் தான் எனக்கு ஏற்படுகிறது. மலையாளத்தில் உள்ள பரிசோதனை முயற்சிகளைத் தான் தமிழிலும் எழுதுகிறேன். சமகால இலக்கியம் பற்றி அசுர வளர்ச்சியில், புதிய பார்வையும், ஆழமான பன்முகக் கற்றுகளை, வாசகனுக்கு மச்சுமுட்டாத நிலையில், அகவாலக தரிசனங்களை கைபிடித்துப்போய் காட்டவும் வணேடும். அனதைதும் மறந்த ஸ்தம்பித்தத்தில், கிளியோடூள்ள என் டெ அனுபவம், கணநேர மர்ச்சையில் விழும்

கதைக் கருதான், எனது நுவல். தியரே ஆப் மார்டன் ஷார்ட் ஸ்டோரி எனும் பயிற்சிக் கு ஞான திரிவூ செய்ப்பட்ட போது, தாமஸ் மான், டாலஸ்டாய், டாலஸ்டாவ்ஸ்கியை பபிக்க வணேடி வந்த போது அவர்களின் எழுத்ததைப்படித்துத் திரிய அப்பி கஷ்டப்பட்டனே. ஆனால், மாப்பாசான், சகொவ், ஓஹ்ரென்றியை சூலபமாய் என்னால் கிரகிக்க முடிந்தது. புதுமதைப்பித்தன், ஜயெகாந்தன், லா.ச.ரா, தி.ஜா. போன்றோரில் மயெம் மறந்து லயிக்க முடிந்தது. எம்.டி. வாசு தேவன் நாயர், கார்பர் நீலகண்டன் பிள்ளை, பாலசந் திரன் சூளளிக் காடு, ஆற்றர் ரவிவர்மா, போன்றோரின் நடையோடு இசைந்து நடவடிக்கை முடிந்தது. உலகின் மிகச்சிறந்த நாவல்களாகிய, நார்வே தேசத்து நட ஹாம் சனின் 'நிலவளம்' ருஷ்ய தேசத்து நிகோலை கோகால், எழுதிய "டோரஸ் பல்பா" ஹரெமன் மெல்வில எழுதிய "திமிங்கில வேட்டை", ஸ்பானிய நாட்டு மகைல் ரவாண்டிஸ் எழுதிய டான் கவிஜோட், லியோ டாலஸ்டாயின், அன்னா கரினீனா, ஸ்வீடன் நாட்டு சலெமாலகர் லெவ் எழுதிய, "கஸ்டாவின் கதை", டாலஸ்டாவ்ஸ்கியின், "கரமஸாவ சகோதரர்கள்" ஆகிய நாவல்கள், என் டெ உள்ளம் கொள்ளை கொண்ட நாவல்கள். "பேட்டர்ன் ரடைபிங்", "இன் வலுட்டெட் ரடைபிங்", "கன் வலுட்டெட் ரடைபிங்" எனும் மின்னூ நிலகைகளிலும் கதைகள் புனந்த அனுபவம் கிட்டியதும் கட்ட அங்கு தான். அதுபோலவே மலையாள மடே நடைத்துறையில் 3 குறிப்பிட்ட விருதுகள் பற்றிப்போது, தமிழ் நாட்டில் கத்தித்துப்பட்டறைமுத்துசாமி சாரிடம் பயிற்சிக் குச் சனெற்றேன். அங்கே பரோசிரியர் ராமானுஜம், டெல்லிடாக்டர் ரவீந்திரன், போன்றோரிடம்

Written by - அண் .சிவ. குணானன் -

Tuesday, 17 May 2011 16:59 - Last Updated Tuesday, 17 May 2011 17:15

பெற்ற பயிற்சி இன்னொரு உரகைல் . புதுக் கவிதை எழுச்சியை மூத்துசாமி சாரிடம் தான் பெற்றேன் . கறுசுல வாசம் போல் இலக்கியப் பட்டறையில் மிகப் பொறுமையாக, தெளிவாக, கற்றுக்கொடுத்தவர் ஆசிரியர் மூத்துசாமி. “அந்த தாலஜி ஆஃப் மாடர்ன் லிட்ரேச்சர்”, “மாஸ்டர் பீஸ் ஆஃப் இண்டியன் லிட்ரேச்சர்,” எனும் நபில்களாக் காக ஐந்தாண்டுகளாகும் மலோக அலநைத் திருக்கிறேன் . இறுதியாக அமெரிக்காவிலிருந்து வந்த ஒரு பரோசிரியரிடமிருந்து பொன் விலகை கொடுத்து வாங்கினேன் . பத்திபத்தியாய், ஓவ்வொரு உள்ளடக்கமும் அவ்வளவு ஆழமாக பதித்தன . அப்படியும் எனது வாசிப்பு ஓயவில்லை . தொலகை காட்சியோ, சினிமாவோ என்றுமே என்னை ஈரப்பதில்லை . அந்த நேரத்தில், ஒரு நாவல் விமர்சனமோ கதையோ எழுத அமர்வனே . நள்ளிரவுக்கமலே தான் எனக்கு எழுதவே நேரம் கிட்டும் . அப்படியும் வாசிப்பதை விட்டதில்லை . தமிழ், மலையாளம் மட்டுமல்ல, பிறமொழி மொழிபெயர்ப்புகளும் கட்டித் தட்டி வாசிக்கிறேன் . இணையத்திலும் விடாது வாசிக்கிறேன் . 9ம், 12ம் நபிறாண்டுகள் நபில்களிலிருந்து, இன்றைய, ஜெயமகோகன், எஸ் ராமகிருஷ்ணனிலிருந்து, அழகிய பெரியவன், ஆதவன் தீட்சணயா ஆகியோரின் படப்புகள் வரை வாசிப்பதாலயே விரல் நுனியில், பம்மத்து இலக்கியம் எது, தரமான இலக்கியம் எது, இலக்கிய காடறேறிகள் யார், என்பதை வாசிக்கத் தொடங்கிய சில நிமிடங்களிலயே கணிக்க முடிகிறது . இன்றும் என்னுடைய எழுத்தில், அது சிறுகதைகளாகட்டும், நாடகங்களாகட்டும் அன்றாட வாழ்வியலில் நமது சிங்கப்பிரர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை, பெண்களின் பிரச்சினைகளை, அடித்தளத்தட்டுமக்களின் பிரச்சினைகளைத் தான் அதிகமாக எழுதுகிறேன் . எனக்கு என்று உள்ள வாசகர்கள் கட்டி அந்த கதைகளால் தான் கவரப்பட்டது என்னை வாசிக்கிறார்கள் என்று நின்கைக்கிறேன் .

கே-- உங்கள் சிறுகதைகளில் எழுத்தாளனின் உழைப்பை காண முடிகிறது . உதாரணத்திற்கு கட்சியாக தமிழ் மூரசில் தாங்கள் எழுதிய “சுரிய கிரகணத் தரூ” சிறுகதையின் கதை மாந்தர்களின் பச்சு மொழியை எப்படி அறிந்து கொண்டீர்கள் என்று விளக்க முடியுமா?

ஓவ்வொரு கதைக்கும் மிகக் கடுமையாகத் தான் உழைக்கிறேன் . வீட்டில் பச்சுவது மலையாளம், ஞான சார்ந்த உலகம் மலையாளம், எனும் சபிலில் தமிழ் எழுதுவதொன்றும் சுலபமாக இல்லலை . இதில், “சுரிய கிரகணத் தரூ” ஞான கண்ணீருடன் கலங்கி எழுதிய கதை, மிகவும் பாடுபட்ட களப்பணி செய்து எழுதிய கதை . பல மாதங்களாக இந்த பெண்களின் பிரச்சினையை எழுதத் தவித்துக் கொண்டிருந்தனே . ஆனால் அவர்களை எப்படி அணுகுவது என்றே தெரியவில்லை . பத்திரிகை செய்திகளும் ஊடகங்களில் வந்த தகவல்களையும் பதித்த போதே, இதையுமே செய்யும் ஆவல் வந்தது . தெரிந்தே பாலியலுக்கு வரும் பெண்களைத் தானே தெரியும் நமக்கு . ஆனால், அப்பாவிப் பெண்களும் ஏமாற்றப்பட்டது, எப்படி இததொழிலுக்கு வருகிறார்கள் என்பதை உணர்த்த எழுதிய கதை . இதற்காக, அந்தப் பெண்களை எப்படித் தேடிக் கண்டு பிடிப்பது, என்றுகட்டி எனக்குத் தெரியவில்லை . ஏன்னென்றால், சிங்கப்பிரில் எங்குமே கணவர், கழந்தைகளின் உதவி இல்லாமல் தனியே வளியில் சலெலும் ஆற்றல் எனக்கில்லை . முன்னாள் ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் பணிபுரிந்த என் டெ இனிய ரிப்போர்ட்டர் தோழி ஒருவர் உதவியால் தான் அந்தப் பெண்களை அணுகவே முடிந்தது . பட்டி எடுக்க அல்ல . பட்டட்டோ பிபிக்க அல்ல, ஞான எழுத்தாளர் மட்டுமே என்று, புரிய வதைதும் ஒரு பெண் கட்டி பச்சு முன் வரவில்லை . ஆனால் ராமக்கா (உண்மையெயரல்) கதாபாத்திரம் மட்டுமே, என்னிடம் பச்சினார் .

“நான் சொல்றேங்கா! 30 வளெளியும் ஒரு பொங்குசு பிரியாணியும் தறியாக கா!? என்று கட்டைபோது, நெஞ்சை அடத்தது அழுகை வந்தது. ”இப்பல்லாம் பீர் குடிக் காம துங்குவே முடியலகை கா,” என்று சொன்ன அந்தப் பெண்ணுக்கு வயது 20 கட்ட இல்லலை. பாஸ்போட்டை பறிகொடுத்து, வறெொரு போலி பாஸ்போட்டைக்காக, அவர்கள் எப்படியெல்லாம் என்னென்ன தொழிலில் பலிகடாவாக இயங்குகிறார்கள், என்று அந்தப் பெண் விஸ்தரித்த போது, அதிர்ச்சியில் உறந்தேன். என்கண்கள் குளமாயின. ஆனால் எனது கண்ணீரையும் மீறி, அந்தப் பெண்ணின் பாஷையும் எனக்குப் புரியவில்லை. அவள் பசேய மொழியை அப்படியே ஒலிப்பதிவு செய்து கொண்டு வந்து, கிட்டத்தட்ட அந்தப் பெண்ணின் பாஷையிலேயே கதையை நடத்திச் சென்றேன். அதுதான் சரியாக கிரகணத்தெருவாய் சிறுகதையாகியது. இக்கதையை கண்ணியில் தட்டச்சு செய்து முடித்த போது, விபிற் காலை 4 மணி ஆகி விட்டது. ஆனால் தட்டச்சு செய்து முடித்தும், ஒரு பொட்டைக் கட்டி இமை மட்ட முடியாமல் துங்க முடியாமல், விபிந்தும் கட்டி எழ முடியாமல் சக்தியெல்லாம், உறிஞ்சப்பட்டவளாய், கட்டிலில் சூரூண்டு கிடந்தேன். அந்தப் பெண்களை நினகை க நினகை க பித்ததுப்பிடித்தாற்போல் அழுகை வந்தது. இந்த பாதிப்பிலிருந்து மீளவே எனக்கு இரண்டு நாட்கள் பிடித்தது. நள்ளிரவிலும் உலுக்கி விட்டாற்போல், துக்கத்திலிருந்து எழுந்து நடுங்கியிருக்கிறேன். “தண்ணியடிச்சாத தாங்கா துங்குவே முடியுது,” என்ற அந்த பெண்ணின் குரலை வாழ்நாளில் மறக்கவே முடியாது. இதுபோலவே “நுகத்தி” கதையும் என்னமிகவும் பாதித்த சம்பவம்தான். குறும்படம் ஒன்றுக்கு யதார்த்த இலக்கியம் வணேட்டும் என்ற போது, எங்கள் குழுவில் சிலர் சரேந்து, எனடெ கணவரூடன் மலசேயாவில் உள்ள மனநல மருத்துவமனகை குப்போனோம். “அக்கா, தோடுக்கா, ஓரே ஒரு தோடுக்கா, வறெொண்ணும் வணோங்கா,” என்று ஒரு பெண் பின்னாலேயே ஓடி வந்தாள். ஒரு வளெளி போதுங்கா, என்று இன்னொரு பெண்? இதோ, இப்பொழுதும் கட்டி அந்த அனுபவத்தை என்னால் எழுதக்கூட முடியாமல் மனசு கனத்ததுப்போகிறது. பெற்றோராலும் உற்றாராலும் கைவிடப்பட்ட அவர்களின் வாழ்வாதாரமே சாப்பாடாதான். கலர் வளையைல்களும் மணிமாலகைளும் போட்டு விட்டால் அப்படியே பரித்ததுப்போகிறார்கள். மாதமொருநாள் தியானமாக, வாழ்க்கை நியதியாக அவர்களை ஞான சந்திக்கிறேன். சாப்பாடும் கலர் வளையைல்களுக்குமான அவர்களின் உலகம் பார்த்த போது, எழுதும் போதே கரந்தது கரந்தது அழுதிருக்கிறேன். ஆன்மீகம் என்ற பெயரில் போலி சாமியார்கள் கும், சல்லிக்காசு பெறாத சூய விளம் பரங்களுக்கு கெல்லாம், பணத்தலை அநாயாசமாய் செலவு செய்யும் ஆன்றோர்கள் இந்த பதேபைப் பெண்களுக்கு உதவமாட்டார்களா? என்று பரிதவித்திருக்கிறேன். ஆனால் மனசெல்லாம் குளிரக் குளிர அபிஷேகம் செய்த சம்பவம் ஒன்று நடந்தது. இணையத்தில் எனது “நுகத்தி” கதை படித்து ஒரு தொண்டிழிய நிறுவனம், அவர்களுக்கு உதவி செய்ய முன் வந்துள்ளது. சாந்தா என்ற பெண் மணி மூத்த மாலகைகள் செய்து கொண்டு போய் கொடுக்கிறார். “மூத்தக கா குடத்தாங்க,” என்று அந்த பெண்கள் சொல்லும் போதே மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. மற்றும் என்ன அழைத்துப்போகும் டகேசி ஓட்டுநர்களின் மனைவிகள், பலர் அந்த பெண்களுக்கு உணவு சமத்தைக் கொண்டு போகிறார்கள். ஆதமார்த்தமான இலக்கியத்தில் என்னதான் சாதிக் க முடிந்த தில்லை? அதிரடி உத்தியும் தடாலடி சாக சங்களும் மட்டும் தான் இலக்கியமா? உக்கி உருகி, கண்ணீரூடன் அவர்களுக்காக ஞான எழுதிய கதையில் ஒரு நிமிஷமனேும் மாண்டும் சிலிர்த்ததே, அது போதாதா? அதைவிட என்ன வணேட்டும்?

கே-- 120க்கு மறேபட்ட சிறுகதை களை எழுதியுள்ள நீங்கள், அக்கதைகள் அதனதனையையும் நூலாக எப்போது வளெளியிடப்போகிறீர்கள்?

இப்பொழுது நூலாக்கம் பற்றி எனது, "நூவல்" நூலின் ஆய்வாளர்கள் மற்றும், டாக்டர் .திண்ணப்பன் சார், தமிழாசிரியர் வீ .ஆர் .பி. மாணிக்கம் போன்றோர் மட்டுமல்ல, எமது எழுத்தின் பால் நசேம் கொண்ட பலரும் முன்னரே இந்த வணைடுகளோளை விடாததுள்ளனர் . ஆனால், அண்மையில் முனைவர் பட்டப்படிப்பை முடித்து, ஆங்கில விரிவுரையாளரான எனது தங்க மகள், ஆங்கிலத்தில் 5 நூல்கள் எழுதியுள்ளாள் . மீன்று தலமைறை சிங்கப்பர் மலையாளிகள் பற்றிய அவளது அருமையான ஆங்கில நூலை அமசேன் டாட் காம் பிரசுரித்துள்ளது . அவளது இதர நூல்களையும் கட்ட ஒரு அன்னையாக, பெருமிதத்தோடு தான் காண்கிறேன், இலக்கியத்தில் எனது வாரிசை உருவாக்கியுள்ளேன், இனியும் என்ன? எனது மற்ற நூலாக்கங்கள் பற்றியும் ம் ம் ம் . யோசிக்கிறேன் .

கே-- உங்களின் சிறுகதைகளில் அவ்வப்போது வடமொழிச் சொற்கள் வந்து விழுகின்றன, அதே நேரத்தில் உங்கள் கதைகளிலும் சரி, கதைகளின் தலைப்புகளிலும் சரி, தமிழில் வழக்கத்தில் இருந்து மறக்கப்பட்ட அழகிய இனிய சொற்களையும் பயன்படுத்துகிறீர்கள்? இதுபற்றிய குறை நிறைகளை யாரனும் உங்களிடம் பகிர்ந்துகொண்டதுண்டா?

பிறப்பால், வளர்ப்பால், வாழ்வால், ரசனையால், உணர்வால், உடையால், ஏன், உணவால் கட்ட, ஞான ஒரு அப்பட்டமான மலையாளி தான் . அப்படியிருக்க தாய்மொழித் தாக்கம் எப்படி இல்லாமலிருக்கும்? தமிழோடு ஆரியம் கலக்கத்தொடங்கியபோதே, தமிழுக்கு வரம்பு கட்டிவிட்டார்கள் தமிழிலக்கண அறிஞர்கள் . ஆனால் மலையாளம் இன்றும் மாற்றுப்பெறவில்லை . அதன் பிறந்த பொலிவோடுதான் இன்றும் இலங்குகிறது . சங்ககால இலக்கியசொற்கள் பல மலையாளத்தில் இன்றும் நடமைமொழியில் உண்டு . அங்கு தான் என்கெசிகல் . மலையாளத்தில் சிந்தித்து, மலையாளத்திலேயே ஒருமுகப் படுத்தி, மலையாளத்திலேயே வடிவமும் கொடுத்து திறக்கே தமிழ் படுத்துகிறேன் . தமிழர்களைப்போல், நரேடியாகவே தமிழில் எழுதும் ஆற்றல் எனக்கில்லை . அதனால் தான் தமிழ் எழுதுவதே எனக்கு இமாலய சாதனை என்கிறேன் . திருமணமாகி ஞான சிங்ககைக்கு வந்தபோது, கொச்சு கரேளம் என்றழைக்கப்படும் சமெப்பவாங்கில் தான் எனது பக்கம் . கட்டட்குடும்பத்தில், கணவரின் பற்றோர், கணவரின் ஏட்டன்மார், அவரது மனைவிகள், கணவரின் தங்கை, என்றல்லாமல், அக்கம்பக்கம், திரும்பிய இடமெல்லாம் மலையாளிகள், எனமுழுக்க முழுக்க பற்றோரிடமிருந்து, அதே, மலையாளச் சமூகத்தில் தான் வாழ்க்கை தொடங்கியது . அப்பொழுது எனது தமிழ் தாக்கத்துக்கு, எனக்குக் கிட்டிய ஒரே வடிகால், தமிழ் பத்திரிகைகளும் வானொலியும் தான் . புத்தகத்தமிழ் மிகச்சிறப்பாக என்னால் எழுதமுடியும் . ஆனால் வானொலி நாடகங்கள் எழுதத் தொடங்கியபோது, பச்சைத் தமிழில் எழுத மிகவும் சிரமப்பட்டிருக்கிறேன் . வானொலித் தயாரிப்பாளர்கள் அமரர் மீரத்திசார், ராமையா சார், போன்றோர் மிகப்பொருமையாக சொல்லிக் கொடுத்தார்கள் . கணவரின் நண்பர்களின் வீட்டுக்குப் போகும் போது, அவர்கள் பச்சைவதை ஒலிப்பதிவு செய்தும், மனனம் செய்தும் எல்லாம், பச்சைத் தமிழ் பயின்றிருக்கிறேன் . அந்தக் காலகட்டத்தில் தான், தி.ஜா. லா.ச.ரா, ஜி.கா. சூ.ரா. ஆகியோரது

கடே,-- உங்களால் ஒரு பண்ணை எழுத்தாளர் என்று கபறிக் கொள்வதில் பரமபைப்டுகிறீர்கள் அல்லது எழுத்தாளர் என்று கபறிக் கொள்வதில் பரமபைப்டுகிறீர்கள்?

இரண்டுமே இல்லை. ஞான ஒரு எழுத்தாளினி என்று சொல்லிக் கொள்வதில் தான் எனக்குப் பரமபை. ஆனால் ஒரு களே வியுண்டு. ஆண் என்ன? பண்ணை என்ன? எல்லோரமே பட்டைபிலக்கியம் தானே எழுதுகிறோம் என்று ஆறுதல்பட்டுக்கொண்டாலும், நிச்சயமாக ஒரு பண்ணை வயிற்றுக்குள் குழந்தை புரளும் அனுபவத்தை எந்த ஓர் ஆண் எழுத்தாளராவது எழுதமுடியுமா? தாய்மை வலியை, மாதவிடாய் துன்பத்தை "தாகம்" என்ற தலைப்பில் ஞான எழுதியிருக்கிறேன். "சிங்கா", இதழில் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் அக்கதை பிரசுரமானபோது, டாக்டர் சித்ரா சங்கரன் அவர்கள், மிகச்சிறப்பாக அக்கதையை மூன்னிலப்பைப்டுத்தி அறிமுகப்படுத்தியிருந்தார்கள். தவிரவும் என்னுடைய எழுத்துக்கள் எல்லாமே பண்ணை எழுத்துக்கள் தான். "முகடுகள்," மாதந்தோறும் ஞான சன்னேறு உதவும் முதியோர் இல்ல பண்ணைமணிகளின் பிரச்சினை சார்ந்தது. என்னசைச்சுற்றியுள்ள சமூதாய அவலங்கள் தான் மூதலில் என்ன உறுத்துகிறது. அவர்களைத் தான் மனிதநயேத்தோடு காண்கிறேன். எழுதுகிறேன். உற்றுழி, நண்டு, நாசிலமொக், மிதவை, சரியக்கிரகணத்தெரு, நுவல், நுகத்தடி, என எல்லாமே பண்ணைகள் சார்ந்த, பண்ணைகளின் பிரச்சினைகளைப் பசேும் கதைகள் தான். என்ன படித்தவர்களுக்குப் புரியும். அப்படியிருக்க ஞான பண்ணை எழுத்தாளர், இல்லை எழுத்தாளர் என்பதை வாசகர்கள் தான் மூடிவெடுக்க வேண்டும்.

கடே-- பொதுவாக இந் தியர் களில் பணை எழுத தாளர் என்றாலே நினவைவுக்கு வருவது பணைணியம் தான் . அவர் களது எழுத துகள் பெரும் பாலும் , பணைணுகு கு இழகை கப படும் கொடும்கைகள் பற்றியே பசேக கொண்டுள்ளன . இந் தநவீ ன உலகில் பணைகள் , ஆணைகள் என பிரித துப் பசேவது பொருந் துமா? இந் தயை பணைகள் , ஆணாதிக்கத்தில் இன்னமும் அபிமபைப்டுத் துப் ப்டுகின்றனரா? பணைணியம் பசேவணை பிய காலத்தில் தான் இன்னமும் வாழ் கிறோமோ? கொஞ்சம் விளக்க முடியுமா?

ஆணை என்றாலே ஆல் , பணை என்றால் நாணல் ,எனும் கோட்பாட்டில் வாழ்ந்து வருபவள் ஞான . பெரியவர் களகை கண்டால் இன்றும் பாதம் பணிந்து நமஸ்காரம் செய்பவள் ஞான . பெரியவர்களுக்கு முன்னால் கால் மலே கால் போட்டுக்கொண்டு அமரவே தெரியாது . ஆணைகளைக் கண்டால் இயல்பாகவே எழுந்து நின்று மரியாதை கொடுப்பனே . இன்றும் வளியில் போனால் , கணவரின் உணவுநீரே துக்குள் , வீட்டு திரும்ப வணைடும்மே எனும் பரிதவிப்பில் , பறவாய்ப்புறந்து வீட்டு திரும்புவள் ஞான . ஏழ்மனைகளைக் கணவர் உண்டாரா, மகளின் குழந்தை , சாப்பிட்டானா? என்றெல்லாம் தவியாத தவிக்கும் ஒரு சராசரி குடும்பத்தலைவி ஞான . ஒருமுறை கணவருக்கு சாய கலக்கணும் என்று தலைபசேயதை துண்டித்தபோது, ஏன்? உண்கணவர் சொந்தமாக சாய கலக்கிக் குடிக் கமாட்டாரா? என்று தோழி ஒருவர் கேட்டார் . மூதலில் ஞான ஒரு மனைவி, என்குழந்தைகளின் அன்னை, பட்டக குட்டனின் அம்மம்மா, பிறகுதான் ஒரு இலக்கியவாதி. இப்படித் தான் என்னபெற்றி ஞான சொல்லிக்கொள்ள முடியும் . அதற்காக என்னுடைய வாழ்வியல் சிந்தனையை மறவர்கள் மலே புகுத்த எனக்கென்ன உரிமை இருக்கிறது? பாரதியார் காலத்திலிருந்து, பணைகளின் உடற்கூறும் பிள்ளைபிறேும் அவர்களை அபிமபைப்டுத் தும் இயற்கைக் காரணிகள் என்றுணர்ந்து, கவிமணி தேசியவிநாயகம் பிள்ளை, அ. மாதவையா, பெரியார் ,புதுமைபித்தன் ,போன்றோர் எழுத தாலும் ,மடிவலிர் ராமாமிர்தம் ,பண்டிட ரமாபாய் , மூத துலுடெ சும்மி ருட்டி,போன்ற பணை சக்திகள் , பணை விடுதலைக் காகவும் பாடபட்டார்கள் .ஆனால் இன்று, கல்வி, சம்பாத்தியம் , என எல்லா துகைகளிலும்மே, ஆணுகு கு சரிநிகர் சமமாக விளங்கும் , இந் தயை இளம் பணைகளில் பலருக்குத் தளியான சிந்தனை உண்டு .அப்படியும் கட்ட தரமான கல்வித் துகுதிக் குக் கட்ட இணையில்லாத ஆணைகளை, ஏதோ நிர்ப்பந்தத்தால் மணந்து ,அவர்களால் வக்கிரமாக துன்பபட்டக கொண்டு கட்ட, சமுதாயத் துக்கு அஞ்சி , சரேந்தே வாழும் பணைகளையும் ஞான பார்க்கிறனே . இதனை ஆணாதிக்கம் என்றல்லால் வறேனென்ன சொல்ல? அதனால் தான் எனது சரியாக கிரகணத்தெரு ” கதையில் வரும் பணைகளை ரத்தமும் சதையுமாய் நரேில் சந்தித்தபோது, நெஞ்சுடனெந்து அழுகை மட்டும்ல்ல, அவர்களை ஏமாற்றியவர்கள் மீது கோபமும் வந்தது . அதைத் தான் எழுத்தில் கொண்டு வந்தனே . இது மட்டும்ல்ல, அப்பாவிப்பணைகளின் வருமானத்தில் வாழ்ந்துகொண்டு, மதுவிலும் தீய பழக்கங்களிலும் தன்னையழித்துக்கொண்டு, மனைவியின் சம்பாத்தியத்தில் குளிர்காயும் ஆணைகளிடமிருந்து பணை விடுதலைக்கு போராடுவதில் என்ன தப்பு.? அப்படிப் பசேினால் , அல்லது எழுதினால் உடனே அது பணைணியமாகிவிடுமா? என டெசாரே, ?! எந்த காலத்தில் வாழ்ந்தால் என்ன? ஆணை , பணை , உறவுச்சிக்கல்களுக்கு, இதம் பதமாய் , மாற்றுமொழி தான் என்ன? அதேபோல் பணைகளால் பாதிக்கப்பட்ட ஆணைகளும் உண்டு . ஆணைகளும் பணைகளால் ஏற்படும் துன்பங்கள் உண்டு . அவர்கள் கவலையும் , கட்டற்றும் கட்ட அனுசரணையாய்

Written by - அண் .சிவ. குணானன் -

Tuesday, 17 May 2011 16:59 - Last Updated Tuesday, 17 May 2011 17:15

கவனிக்கப்படவேண்டியவையே. ஆனால் என்னுடைய களேவி? பண்ணியம் பற்றி திரிந்தே தான் பசுகிறார்கள்? அல்லது அதை ஒரு ஸ்டலை என்று பசுகிறார்கள் என்பதும், இங்கு யோசிக்க வேண்டிய விஷயமே.என்னுடைய "உற்றுழி" கதையில் ஒரு பண்ணிய கதை நாயகியைப் பற்றிய அனுபவம் எழுதியிருக்கிறேன். எனது நுவல் நூலில் அக்கதை உண்டு.

>கே-- இலக்கியம் படகை கவிரும்பும் இளையோருக்கு நீங்கள் கஹ விரும்புவது?

படபு புத்திசாலியான இளையர் களைத் தான் ஞான பாரக்கிறேன். கல்லூரிகளிலும், பள்ளிகளிலும் இலக்கிய வகுப்பு நடத்தச் சினைற போது, அவர்களின் களேவிகள் என்ன திகைக்க வதை துள்ளது. என்னிடம் பயிற்சிக்கு வரும் இளையர்களிடமும் அசாதத்திய திறமையை உணர்ந்திருக்கிறேன். அவர்களின் வாழ்வியல் தடேல் வறோக இருப்பதால், அவர்களால் இலக்கியத்தில் தொடர முடிவதில்லை, ஆனால் தமிழே எதற்கு என்று கடைகும், தமிழ் பசேவவே வெட்கப்படும், ஏன், தமிழ் படித்து என்ன சய்யப் போகிறோம் என்று கோப்பபடும் இளையர்களையும் பாரக்கிறேன். இலக்கியம் மனதை மிருதுவாக்கும். கனிந்து குழைந்து, மனமையாக, மனதை தாலாட்டும் என்றெல்லாம், என் டெ சஹ்ருதய ஸ்னஹேததை அவர்கள்க்கு எடுத்து சொல்லியிருக்கிறேன். அப்படியும் இலக்கியம் படகை க வேண்டாமென ஆவலோடு வருபவர்கள்க்கு, எப்பொழுதும் சேல் லும் அறிவுரை ஒன்ற்தோன். அவர்கள் நிறையை வாசிக்க வேண்டும். முதலில் நம் மசை சூற்றி நிகழும் நிகழ்வில் ஏற்படும் தாக்கங்களில், அவர்களால் கவனம் செலுத்த முடிகிறதா? அப்படியாயின் அதை முதலில் எழுதிப் பாரக்கலாம், இப்படித் தான் என்னிடம் வரும், ஞான நடத்தும் இலக்கிய வகுப்புகளில், எழுத்துப் பயிற்சி கொடுக்கிறேன். தமிழிலும் மற்ற மொழிகளிலும் வரும் ஏராளமான மொழிபெயர்ப்பு நூல்களையும் படிக்க வேண்டும். எழுதி, எழுதி, பயிற்சி பெற வேண்டும். திரியவில் லையாயின் திரிந்த மடித்த எழுத்தாளர்களிடம், அல்லது அவர்களின் தமிழாசிரியர்களிடமாவது, காண்பித்து, தங்கள் எழுத்ததைச் செப்பனிடலாம். ஆங்கிலத் தாக கதையில் தமிழ் எழுத முன் வராமல் தமிழர்கள் தங்கள் தாய் மொழியான > தமிழிலயே, எழுதப் பயில வேண்டும். தமிழ் அறபுதமான மொழி. நெஞ்சை அள்ளும் இனிமையான மொழி. தமிழின் மிகப் பெரிய வரம் பாரதி, பாரதியைப் படித்து, பாரதியால் ஆக்ரஹிக்கப் பட்டு, தமிழிலக்கியம் படகை க வந்தவள் ஞான. ஒரு மலையாளி தமிழ் எழுதும் போது தமிழர்கள் கனை தமிழர்கள் பாக்கியசாலிகள் தானே? ஆரோக்கியமான இலக்கிய சமூல் இளையர்களிடயே வரவேண்டாமென மனதார வாழ்த்துகிறேன்.

kamaladeviaravind@hotmail.com